

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. София, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 115-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАН Г. КИРИМОВ

при участието на секретаря АНГЕЛИНА ИЛ. РАШКОВА
като разглежда докладваното от ИВАН Г. КИРИМОВ Административно наказателно дело № 20221110216441 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 58д и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба от Д. Д. Д. с ЕГН ***** против Наказателно постановление (НП) № 22-4332-022842 от 09.11.2022 г., издадено от началник сектор към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което за нарушение на чл. 132, т. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 185 от ЗДвП, на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева.

С подадената си в срок жалба административнонаказаното лице оспорва издаденото спрямо него наказателно постановление с твърдение за неговата незаконосъобразност. По същество заявява, че с предприетото от него рязко спиране на управляваното тролейбусно превозно средство е целял недопускането на ПТП с много по-сериозни последици.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично. В хода на устните прения се противопоставя на свидетелските показания, събрани посредством разпита на актосъставителката Б И.. Оспорва на следващо място твърдението за управление на тролейбуса с превишена скорост, тъй като развиването на такава не било постижимо за толкова малка отсечка от пътя след тръгването му от спряло положение. Релевира възражения по повод фактическото описание на нарушението, състоящи се в погрешно изписване регистрационния номер на управляваното от него ППС, както и неотразяване наличието на неидентифициран автомобил в средата на процесното кръстовище.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

След преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

На 18.10.2022 г. часа в гр. София жалбоподателят Д. Д. – служител на „Столичен електротранспорт“ ЕАД, притежаващ свидетелство за управление на МПС № за категория Д със срок на валидност до 27.08.2026 г., в изпълнение на служебните си задължения като

шофьор на превозно средство от обществения градски електротранспорт, управлявал тролейбус марка „Шкода“, модел „27 TP Соларис“ с инвентарен № ТВ 2675, обслужващ тролейбусна линия № 5 на столичния градски транспорт. Около 15:15 часа на същия ден превозното средство се движело по бул. „Цар Освободител“ в посока на движение от бул. „Цариградско шосе“ към площад „Народно събрание“, като преди кръстовището с бул. „Васил Левски“ водачът се намирал в крайно лявата пътна лента, с намерение за предприемане на маневра по завиване наляво.

Междувременно в превозното средство се возели множество пътници, сред които свидетелите А. Г., който се намирал в задната част на тролейбуса, заедно със своята приятелка, Н. П., която била заела място за сядане, и Н. Г. – намиращ се в непосредствена близост до втората врата на ППС. Същевременно на площадката при един от другите входове на тролейбуса били застанали лицата Г Ц и А А, които били в изправено положение, тъй като се канели да слезат на предстоящата спирка.

Жалбоподателят навлязъл в процесното кръстовище пред Софийски университет „Свети Климент Охридски“, без да съобрази разположението на спрелия отвъд ограничителната му пътна линия лек автомобил, намиращ се в перпендикулярното пътно платно, спрямо жалбоподателя, чието ситуиране ограничавало възможността за безпрепятствено завършване на започнатата маневра. В този момент водачът на тролейбуса все пак ускорил скоростта си на движение с цел да премине по-бързо през кръстовището, въпреки съзнаваната си невъзможност своевременно да освободи кръстопътя. Това от своя страна рефлектирало във възникналата нужда от рязко активиране спирачната система на тролейбуса, при което голяма част от намиращите се в него пътници загубили равновесие и осъществили интензивен травматичен контакт с твърдите повърхности в превозното средство. Така например свидетелката Н. П., под въздействието на предизвикания ударен импулс, била изтласкана от седалката си и се ударила в метален предмет, с което □ било причинена повърхностна травма на дясната предмишница. Свидетелят Н. Г. също получил травматично увреждане вследствие съприкосновението си с метална тръба в тролея, изразяващо се в контузия на лявото коляно. Най-значителни били обаче нараняванията на разположените една срещу друга малолетни лица – Г Ц и А А, тъй като рязкото спиране ги извело от правостоящото им положение и довело до пряк физически досег между тях, вследствие на който на А били избити два предни горни зъба, а Ц получила разкъсно-контузна рана на главата си в областта на челото. След настъпването на произшествието движението на тролейбуса било преустановено с цел оказване на първа помощ на пострадалите пътници, като за целта на място бил изпратен екип на спешна медицинска помощ. Във връзка с постъпилия от оперативната дежурна част на СДВР сигнал, на мястото се отзовали и служители от Отдел „Охрана на обществения ред“ при 01 РУ-СДВР, както и пътен патрул от Отдел „Пътна полиция“ към СДВР. От установените на място лица били снети писмени и устни сведения, а водачът бил тестван за употреба на алкохол, като дадената от него проба била отрицателна. По транспортното средство не били установени видими материални щети, но спрямо четиримата горепосочени пострадали били констатирани съответните травматични увреждания. За закрепване на обстоятелствата по случая бил съставен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица с № Л-548 от 18.10.2022 г., към който била приложена и изготвената скица на пътнотранспортното произшествие.

Така установените фактически обстоятелства послужили като основание на свидетелката Б И. – полицейски инспектор при О „ПП“ – СДВР, за съставянето на акт за установяване на административно нарушение с бланков № 027494/18.10.2022 г. Същият бил съставен в присъствието на свидетел на установяване на нарушението, както и на жалбоподателя, който при получаването на препис от АУАН отбелязал в графата за възражения, че такива ще представи в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

На база на възприетото в АУАН било издадено и процесното Наказателно постановление № 22-4332-022842 от 09.11.2022 г., с което началник сектор към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР наложил на основание чл. 185 от ЗДвП на Д. Д. Д. с ЕГН

***** административно наказание „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева за виновното му нарушаване на чл. 132, т. 2 от ЗДвП.

Горната фактическа съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства и доказателствени средства, сред които: гласните доказателства, съдържащи се в показанията на разпитаните свидетели А. Г., Б И., Н. П. и Н. Г.; надлежно приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателствени средства: скица на пътно-транспортно произшествие, Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № К-548 от 18.10.2022 г., справка-картон на водача Д. Д., Заповед № 8121К-13318/23.10.2019 г. и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, постановление от 14.07.2023 г. по ДП № 11366/2022 г. по описа на Сектор „РТП“ при СДВР ведно с протокол за извършено презаписване на оптичен носител, схема на кръстовище; експертното заключение на изготвената в хода на съдебното следствие видео-техническа експертиза; приложеното между кориците на делото веществено доказателство – 1 бр. оптичен носител, съдържащ видеозапис с визуални кадри от системата за видеонаблюдение, ситуирана на кръстовището между бул. „Васил Левски“ с бул. „Цар Освободител“.

Събраната доказателствена съвкупност съдът цени като принципно последователна и взаимно кореспондираща си, но все пак за изясняването на някои спорни моменти в заявеното от разпитаните свидетели се дължи по-обстойното обсъждане на техните показания.

На първо място като напълно обективни, непредубедени и достоверни следва да се отличат показанията на актосъставителката Б И., която се е отзовала на постъпилия сигнал за реализирано пътнотранспортно произшествие с пострадали лица, като е имала възможността да възприеме пряко последствията от разразилия се инцидент. Дадено е адекватно и логично обяснение на механизма и причините за настъпване на процесното ПТП, което е послужило като основание и за съставянето на самия АУАН. От автотехническа гледна точка свидетелката изразява компетентно мнение по повод изключването на хипотезата на т. нар. в практиката „спасителна маневра“, тъй като в случая намиращият се в средата на кръстовището лек автомобил не е бил в движение, съответно не е представлявал непосредствена опасност за тролейбуса, а с продължителното си стоене в статично положение единствено е преграждал възможността му при така завишената скорост да довърши наченатата маневра по завиване. Актосъставителката правилно отразява отсъствието на съприкосновение на заварения тролейбус с друго превозно средство, отчита вероятността споменатият автомобил да е напуснал местопроизшествието след възникването на инцидента и в резултат на индивидуалния си анализ на събраните данни споделя, че не е установила адекватна причина за така предприетото рязко спиране на превозното средство.

На следващо място съдът намира, че дори и лишени от конкретика на фактите, показанията на свидетеля Н. Г. също следва да бъдат кредитирани. Лицето споделя за впечатлението, което водачът на електротранспортното средство е оставил у него още преди настъпването на инцидента – държал се е арогантно към другите участници в движението, а в процеса на шофирането си многократно е извършвал резки движения, свързани с ускоряване и спиране. Причината за възникване на произшествието отдава именно на действия от такова естество, намерили изражение във внезапното ускоряване скоростта на тролейбуса при навлизането в самото кръстовище, последвано от все така рязко спиране, довело до падане на някои от пътниците. Конкретно за своите травматични последствия споделя, че е получил нараняване на лявото си коляно, обработено в медицинско заведение с поставянето на шина, което е довело до обездвижването на крака му за срок от 30 дни.

С последователност се отличават и по-голямата част от показанията на свидетеля А. Г., който дава подробни сведения относно разположението на лекия автомобил извън ограничителната му линия за изчакване. Също както и всеки от останалите очевидци на инцидента, лицето свидетелства за проявеното рязко спиране, но твърди, че единственото последствие от това било лекото „изнасяне напред“ на пътниците, които не са се били хванали здраво за пригодените за целта дръжки. Подобна теза влиза в пряко противоречие с цялата доказателствена съвкупност и се явява неистинна и необоснована, като причината за

даване на неверни показания от страна на свидетеля в случая вероятно се корени в неговото разположение в най-задната част на превозното средство, от което не е имал възможност да наблюдава случващото се в предната му секция – още повече, че се касае за транспортно средство за превоз на пътници, обособено през средата си на два отделни фрагмента, което само по себе си при завиване отнема визуалния контакт между двете крайни точки на тролейбуса. Дори и да се приеме за достоверно споделеното от свид. Г. относно липсата на пострадали лица в задната част на превозното средство, подобно заключение по никакъв начин не може да обоснове направата на такъв извод и относно пътниците в предната му част. Поради това, показанията на изслушания свидетел следва да бъдат кредитирани единствено в онези техни части, стоящи извън обсега на гореспоменатите уточнения.

Съдът дължи внимателна преценка и на споделеното от свидетелка Н. П., доколкото показанията □ в отделни техни части се характеризират с уклон към преувеличаване на някои от възприетите от нея факти. Така например не може да се приеме за достоверни твърдението □, че преди да предприеме спирането тролейбусът се е движел със скорост от 60-70 км./ч., доколкото подобно виждане не съответства на всякаква житейска логика, тъй като такава скорост въобще не би позволила на водача на тежко-габаритното превозно средство да спре в толкова малък пространствен периметър, а още по-малко да извърши маневрата по завиване. С тенденция към хиперболизиране се отличава още и твърдението на П. касателно числеността на пострадалите лица – според нея травми са получили „изключително много лица“, което в хода на разпита □ дори прераства в абсурдното твърдение, че всички пътници били „изпадали“. Извън конкретизираните фактически несъответствия, в останалата си част гласните доказателства, изходящи от свидетелката са правдиви и обективни. С доверие се ползват споделените от нея фактически данни относно заеманото от нея седящо положение, захващането □ за поставената за целта дръжка, изправената стойка на пострадалите малолетни лица и действителното наличие на спрял автомобил пред тролейбуса. В заключение, не може да бъде пренабрегнато предразположението на свидетелката за изопачаване на фактите, което естествено се отдава на намерението □ за съдебно предявяване на претенции за обезвреда на нанесените □ вследствие на нараняването вреди (аргумент от наличните по делото молби за снабдяване с преписи от протоколите от ОСЗ).

Представеното и защитено в открито съдебно заседание експертно заключение по назначената видео-техническа експертиза се характеризира като обективно, пространно, компетентно и даващо пълноценен отговор на всеки от поставените му въпроси. Приобщения по делото протокол от ВТЕ разкрива съдържанието на съхранявания оптичен носител, сред което и видеофайл, представляващ цифров презапис с информация от системата за видеонаблюдение, инсталирана на кръстовището между столичните булеварди „Васил Левски“ и „Цар Освободител“. Записаните кадри илюстрират преминаването на множество моторни превозни средства през въпросния пътен участък, като от прегледа на приложените фотоснимки-извлечения се установява движението на тролейбус, извършващ маневра по завиване наляво от бул. „Цар Освободител“ към бул. „Васил Левски“, при която, преди завършването на маневрата, тролейбусът спира, а намиращият се в негово съседство лек автомобил извършва движение назад, за да освободи място на пътното платно за довършване на предприетата маневра от страна на електротранспортното средство.

Приложената по делото съвкупност от писмени доказателствени средства съдът намира за напълно съответна на събраните гласни такива. Посочената група от доказателствени източници способства за пълноценното установяване на обективната истина по случая, поради което и същата служи като основен източник за формиране на фактически изводи за развоя на събитията.

Приложеният по делото оптичен носител на данни, поставен в полиетиленов плик, запечатан с картон серия А, № 0550011, силикон и печат № 057 на НЕКД, съдържа видеозапис от процесното пътнотранспортно произшествие. В съответствие с господстващата съдебна практика на върховната съдебна инстанция, намираща изражение и в *Решение № 60229 от 08.02.2022 г. на ВКС по н. д. № 820/2021 г., I н. о., НК на ВКС*,

същият представлява веществено доказателство по смисъла на чл. 109 от НПК, тъй като има качеството на предмет, съдържащ следи от процесното правонарушение, може да послужи за изясняване на обстоятелствата по делото и допринася за разкриване на обективната истина. Заключение на видео-техническата експертиза по категоричен начин установяват отсъствието на манипулации върху записа. Пресъздадените чрез него обективни данни са послужили на вещото лице, притежаващо специални знания из областта на криминалистиката, да снее на общодостъпен носител съдържанието на видеозаписа и да изгради експертния си извод по най-важните за предмета на доказване въпроси като механизма на извършване на маневрата от страна на тролейбуса, предприетото от негова страна спиране, наличието на спрял лек автомобил на първа позиция в крайната лява лента на бул. „Васил Левски“ и неговото поведение по движение назад, продиктувано от необходимостта от освобождаване на място за безпрепятственото разминаване с тролейбуса.

Цялостният прочит на всички доказателствени материали според съдебния състав води до еднозначни изводи относно фактическите обстоятелства по конкретния случай, изложени по-горе, като релевантните факти са установени с достатъчно, при това валидни и категорични, доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, изхожда от надлежна страна, насочена е към оспорването на подлежащ на съдебен контрол акт, поради което и се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

След извършена служебна проверка съдът констатира, че не са допуснати процесуални нарушения във връзка с материалната компетентност на актосъставителя и на административнонаказващия орган по повод съставените от тях процесуални актове. В този смисъл АУАН изхожда от Б. И. на длъжност „полицейски инспектор“ при О „ПП“ към СДВР, разполагаща с нужната компетентност за издаване на актове за установяване на административни нарушения, произтичаща от т. 2.1. във връзка с т. 1.3.2. от наличната между кориците на делото Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. Д Д, изпълняваща длъжността началник сектор при СДВР, О „ПП“, от своя страна се явява активно легитимирана за издаването на наказателни постановления съобразно оправомощаването си, произтичащо от т. 3.6. от горепосочената заповед.

При съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. И двата акта са издадени при спазване на предвидените в чл. 34, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН давностни срокове. АУАН е съставен при осигурено лично присъствие на жалбоподателя, както и на свидетел на установяване на нарушението; надлежно предявен и връчен е на нарушителя, като на последния е дадена възможност да възрази срещу съдържанието на акта – правомощие, от което само формално се е възползвал със собственоръчното отбелязване, че има възражения. Както АУАН, така и издаденото въз основа на него наказателно постановление, притежават необходимото задължително съдържание съобразно чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Нарушението е описано ясно и безпротиворечиво, формулирано е с всички негови релевантни признаци, и то по начин, осигуряващ на нарушителя право да разбере за какво е ангажирана отговорността му.

Не може да бъде подкрепено възражението на жалбоподателя относно погрешното изписване номерацията на приведения в движение тролейбус. Очевидно е несъответствието между вписания в констативния протокол за ПТП инвентарен № на превозното средство (ТВ 2675) и този, фигуриращ в съдържанието на НП (ТВ 2672), но подобно незначително разминаване не би могло да се отъждестви с признаците на съществено процесуално нарушение. Касае се за минимална техническа грешка, която вероятно произтича от сходството в морфологичната структура на числата „2“ и „5“, които наказващият орган е обърнал, без това обаче да наведе като своя последица пораждането на объркване относно индивидуализацията на превозното средство.

Липсата на описание на намиращия се в спряло положение лек автомобил,

разположен отвъд ограничителната му линия на крайната лява лента, съдът намира също за несъществен пропуск, тъй като по мнение на съдебния състав не се касае за съществено обстоятелство, което при всяко положение следва да намери своето място в съдържанието на наказателното постановление. Не този участник в движението е станал причина за настъпване на ПТП, а виновните действия на жалбоподателя, който е пропуснал да обезпечи безопасността на превозваните от него пътници и е предприел рязко спиране, което не е било продиктувано от външно действие на трето лице или форсмажорни обстоятелства, а само и единствено от неадекватните действия на жалбоподателя като водач на ППС, превозващо голям брой хора.

Съдът намира, че материалният закон също е приложен правилно, като възраженията на жалбоподателя в противната насока са напълно неоснователни.

Според нормата на чл. 132, т. 2 от ЗДвП, преди потегляне и по време на движение водачът е длъжен да осигури всички условия за безопасното превозване на своите пътници. Административнонаказателната отговорност на Д. Д. е ангажирана именно за нарушаването на така регламентираното особено правило, важимо при превоз на пътници и товари. Съобразно обвинителната теза, формулирана в обстоятелствената част на наказателното постановление, конкретните действия на водача са се изразили в рязко активиране на спирачния апарат на управлявания тролейбус при извършването на маневра завиване наляво, вследствие на което са пострадали четирима от намиращите се в превозното средство пътници.

От обективна страна, събраната доказателствена съвкупност установява по един категоричен и безспорен начин всички обективни елементи, свързани с изпълнителното деяние и авторството на разглежданото правонарушение. На първо място, несъмнено доказано се явява обстоятелството, че на процесните дата, час и място жалбоподателят Д. Д., в служебното си качество на шофьор от столичния електротранспорт, е управлявал в кръга на ежедневната си работна заетост тролейбус марка „Шкода“, модел „27 TP Соларис“ с инвентарен № , обслужващ тролейбусна линия № 5 на градския транспорт. Предвид предназначението си, а и техническите си спецификации, тролейбусът попада в груповото понятие „моторно превозно средство“, дадено с дефинитивната разпоредба на § 6, т. 11 от ДР на ЗДвП. В съответствие с това неговият водач поначало е обвързан със спазването на законовите повели, регламентираните в Закона за движението по пътищата, сред които особено значимо място заема специалното императивно правило на чл. 132, т. 2 от ЗДвП. Последното изисква от участниците в движението, превозващи пътници, да проявяват особена бдителност за запазване тяхното физическо благоразположение и здравословно състояние, като преди потегляне и по време на движение водачът е задължен да се убеди, че е осигурил всички условия за безопасното превозване на пътниците.

Съдът намира поведението на жалбоподателя Д., в качеството му на водач на ППС, извършващ по занятие превоз на пътници от редовните линии на обществения транспорт, за неприемливо и несъответно на служебните му функции и особената значимост на практикуваната от него дейност. С активните си действия, изразяващи се в привеждане на тролейбуса в движение с несъобразена скорост с цел предприемане на маневра по завиване наляво, както и последващото внезапно активиране на спирачната му система, без да се убеди, че с това няма да застраши сигурността на превозваните пътници, Д. е допуснал нарушение на правилото за движение по чл. 132, т. 2 от ЗДвП. Той не е сторил необходимото за да се увери, че при рязкото навлизане в кръстовището, довело съответно до също така внезапно спиране, ще бъде осигурена безопасността на намиращите се в превозното средство лица. Осигуряването на условия за безопасно пътуване предполага съблюдаването на съвкупност от житейски правила, които намира индивидуално проявление във всеки конкретен случай. Така например в настоящата хипотеза жалбоподателят е следвало да съобрази разположението на пътниците в тролейбуса – очевидно някои от тях са били в изправено положение, което изисква по-сериозно внимание и прецизност при извършването на съответните маневри.

На следващо място не са били съобразни габаритите на управляваното ППС спрямо малкия

тъгъл на самия завой – тролейбусът е съчленно превозно средство с голям радиус на завиване, съответно занижената му маневреност изисква завиването да се осъществява с по-голямо внимание и при всяко положение със занижаване на скоростта. Друго съществено обстоятелство, убегнало от преценката на шофьора, е свързано с наличния лек автомобил в средата на кръстовището – очевидно е неговото продължително присъствие в статично положение – от наличния видеозапис се установява, че въпросното МПС е спряло извън ограничителната пътна маркировка в 15:05:30 и е останало в тази си позиция до преминаването на тролейбуса минута и половина по-късно (чак в 15:07:00), следователно същото е могло лесно да бъде забелязано от зрителната перспектива на жалбоподателя и е трябвало да бъде съобразено от последния. Друг обективен факт, който водачът не е предвидил, е свързан с режима на работа на светофарната уредба – доколкото кръстовището е регулирано със светлинни сигнали, Д. е бил длъжен да държи сметка за продължителността на излъчвания му позвонителен сигнал, но очевидно не го е сторил. Аргумент в тази насока се извежда от хронологичния преглед на видеозаписа, който показва, че тролейбусът е навлязъл в кръстовището в 15:07:01 – в края на колоната от навлизащи превозни средства, а само няколко секунди по-късно е активиран разрешителен сигнал за движещите се в другата посока автомобили. Това показва, че жалбоподателят е бил воден от намерението си да премине възможно най-бързо през кръстовището, на което се отдават и действията му по рязкото увеличаване и намаляване на скоростта му на движение. В подкрепа на последното са не само събраните гласни доказателства относно „рязкото натискане на газ и спирачка“, но и косвените индикации за продължително агресивно шофиране, съдържащи се в показанията на свидетеля Н. Г..

На следващо място, безспорно доказана е пряката причинно-следствена връзка между непремереното и неадекватно рязко потегляне, последвано от рязко спиране на водача на тролейбуса, и настъпилия вредоносния резултат за някои от пътниците, изразяващ се в съответните им травматични увреждания. Игнорирайки задължението си като водач на МПС да осигури безопасното превозване на пътниците, водачът е развил несъобразена с конкретните пътни условия скорост, респективно рязко я е намалил след навлизането си в кръстовището, което е предизвикало отрицателно ускорение, генериращо огромна инерционна сила върху пострадалите. Последната е била толкова интензивна, че въпреки индивидуалното им обезопасяване чрез държане за предназначенията за целта места, лицата не са могли да избегнат нараняванията си, поради което и в случая не може да се говори за съпричиняване.

На следващо място следва да се обърне особено внимание на защитния аргумент, наведен от страна на жалбоподателя, касаещ принудителния характер на предприетото рязко спиране. Настоящият съдебен състав намира, че в случая не се установява наличието на форсмажорни обстоятелства, обуславящи подобно поведение от страна на водача. Безспорно е ситуирането на МПС в средната част на кръстовището, чието разположение е преградило възможността на тролейбуса за безпрепятствено завършване на маневрата му. Този факт обаче се явява ирелевантен за съставомерността на процесното административно нарушение, тъй като рязкото потегляне и спиране на тролейбуса по никакъв начин не са били предизвикани от установката на лекия автомобил. Ускоряването на скоростта на движение е фактор, подчинен единствено на действията на жалбоподателя, а съзирането на обозрима пречка за неговото придвижване е естествена предпоставка за предприемане на действия в обратна посока – такива по забавяне, а не по засилване.

От друга страна, засегнатият от страна на свидетелката И. и коментиран впоследствие от страна на жалбоподателя Д. въпрос за наличието на т. нар. „спасителна маневра“ в случая не е меродавен и не може да се съотнесе към възприетата фактическа обстановка. Касае се за предприемането на активни действия в случай на критична ситуация, които целят предотвратяването на предстоящо произшествие. В съответствие със задължителните указания, дадени в *Тълкувателно решение № 106 от 31.10.1983 г. по н. д. № 90/82 г., ОСНК на ВКС*, спасителната маневра се предприема от водач на моторно превозно средство при **внезапно възникнала опасност от неправомерното поведение на**

участници в движението, на самия водач или на природни сили. Подобна внезапност обаче в настоящата хипотеза очевидно отсъства, тъй като неправомерно пресеклият линията за изчакване (М7 – чл. 64, т. 2 от ППЗДвП) лек автомобил е изчаквал продължително време получаването на разрешителен сигнал от светофарната уредба за да потегли. Жалбоподателят е разполагал с обективна възможност да предвиди развоя на ситуацията, и въпреки че е могъл да съобрази поведението си с намиращата се на пътя му пречка, като не навлиза в кръстовището, очевидно не го е сторил, а вместо това необосновано е ускорил скоростта си с цел по-бързото си преминаване. Следователно предприетата маневра е изцяло неправомерна и несъобразена с правилото за осигуряване безопасността на превозваните пътници, тъй като водачът на тролейбуса е бил длъжен и е могъл да предвиди настъпването на общественноопасните последици от поведението си.

От субективна страна деянието е извършено в условията на самонадеяност (съзнавана непредпазливост) – нарушителят е бил в състояние да предвиди настъпването на травматичните увреждания спрямо пострадалите пътници, предвиждал е какви биха могли да бъдат последствията от подобна ситуация, но въпреки това необосновано се е надявал, че ще успее да предотврати тяхното настъпване.

Доколкото за нарушаването разпоредбата на чл. 132 от ЗДвП не е предвидена отделна санкционна норма, правилно административнонаказващият орган е наложил административното наказание „глоба“ на основание субсидиарно приложимата санкционна разпоредба на чл. 185 от ЗДвП. Законосъобразно е определен и размерът на така наложената санкция, тъй като законодателят е предвидил наказание в абсолютно определена стойност от 20 лева.

По изложените съображения обжалваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По въпроса за веществените доказателства съдът намира следното: С протокол от 14.07.2023 г. е документиран извършеният по делото презапис на оптичен носител на данни. Така генерираният оптичен носител, поставен в полиетиленов плик, запечатан с картон серия А, № 0550011, силикон и печат № 057 на НЕКД, съдържа видеозапис от процесното пътнотранспортно произшествие, заснет от камера за видеонаблюдение. Съдът приема, че разглежданото веществено доказателство е било изготвено за целите на процеса и възпроизвежда данни, свързани с обстоятелства от предмета на доказване по делото. При това положение, на основание чл. 112, ал. 4 от НПК, същото следва също да бъде оставено към материалите по делото до изтичане на сроковете за неговото съхранение, след което да бъде унищожено.

Предвид изхода на делото, и доколкото в ЗАНН не се съдържат особени правила за определяне на възнаграждения на вещи лица, по аргумент от чл. 84 от ЗАНН приложение следва да намерят разпоредбите на НПК. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК, когато подсъдимият бъде признат за виновен, съдът го осъжда да заплати разноските по делото. Като съобрази характера на настоящото производство, съдът намери, че при потвърждаване на наказателното постановление жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати направените в хода на делото разноски, в това число и заплатеното възнаграждение за изготвянето на видео-техническата експертиза.

Воден от всичко гореизложено и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН, **Софийският районен съд**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-4332-022842 от 09.11.2022 г., издадено от началник сектор към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което за нарушение на чл. 132, т. 2 от ЗДвП, на основание чл. 185 от ЗДвП, на жалбоподателя Д. Д. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **20 /двадесет/ лева**.

ОСЪЖДА жалбоподателя Д. Д. Д. с ЕГН ***** да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата от **225.73 лв. /двеста двадесет и пет лева и седемдесет и три стотинки/**, представляваща разноски по делото за възнаграждение на назначеното вещо лице.

ОСТАВЯ към материалите по делото 1 бр. оптичен носител “My Media CD-R”, поставен в полиетиленов плик и запечатан с картон серия А, № 0550011, силикон и печат № 057 на НЕКД, който след изтичането на срока на съхранение на делото следва да бъде унищожен по предвидения за това ред в ПАС.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____